

μπαίγνιο

μπαίγνιο κ. **παίγνιο**, **το**, ουσ. [<αρχ. παίγνιον]. **1.** ο περίγελος: «έγινες το μπαίγνιο του κόσμου με τα καρώματά σου». **2.** το αντικείμενο εμπαιγμού ή εξαπάτησης: «δε θα γίνω εγώ μπαίγνιο δικό σου»·

- *έγινε μπαίγνιο στα χέρια (κάποιου)*, βρίσκεται στην απόλυτη διάθεση, εξουσία κάποιου: «απ' τη μέρα που γνώρισε εκείνον τον πλούσιο, έγινε μπαίγνιο στα χέρια του»·

- *είναι μπαίγνιο στα χέρια (κάποιου)*, βλ. φρ. *έγινε μπαίγνιο στα χέρια (κάποιου)*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας